

873

Dansk
Folkekalender
for
1841.

Udgivet af
Selskabet for Trykkesfrihedens rette Brug.

Priis overalt i Danmark: 56 Ø hestet.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Nu blev det Træng, ei tillært blot,
I Kirken Haand at folde,
Til Tak for Smaat og Stort og Godt
En stille Bon at holde.

Hans Sjel var aabnet, Hjertet blødt,
Og Kjærigheden vundet,
Han havde alt sin Engel mødt,
Og Frelsens Time fundet. —

Ei Præsten virked ene nu
Bed Alandens Kraft paa Alanden,
Hans Hustru kom sit Ord ihu,
Og rakte troligt Haanden.

Hun moderlig hos Drengen stod,
Hans Legems Brøst hun læged,
Hun rydded ud den onde Nod,
Og blidt den Kærste kvæged.

Det var en ydmyg Fromheds Ebæt,
Langt meer end Fod at vaske,
Og mindes paa hint Regnebræt,
Sank Jorden end i Afse.

Ta, mangt uændset Dieblik
Hun blev hans Sjelesørger,
Blot om hun kom, blot om hun gif,
Hvordan? Omsonst du spørger.

Jeg veed det ei; men der er lagt
hos Jordens hulde Kvinde
Beroligelsens Overmagt,
Som svigter ingenfinde.

Hun Isen om hans Indre brød,
Og blev ham som en Engel;
For første Gang en Knop udstjød
Af Hjertets golde Stengel.

Og Himlens saliggjorte Chor
En Takkebon opsendte,
Thi etter paa den faldne Jord
En Synder sig omvendte.

Det lyder fast, som Alt var Digt;
Dog er der Sandhed inde:
En Præst har røgtet saa sin Bligt,
Og saa hans fromme Kvinde.

Og hist og her i Landet end
Udsendes flige Arne.
Gud lade brave Dannemænd
Sig over dem forbarme!

M. Grossing.

Bertel Thorvaldsen.

Der gif en Mand paa Holmen;
Træbilleder han står,
Som danske Orlogsskibe
I Stavnен siden bar.

En lille Dreng ham bragte
Immellemstunder Mad;
Det var jo Sonnen Bertel,
Saae paa de Kunster glad.

Han tegned i sin Stue,
Hvad ham for Die saldt,
Og snitted selv paa Faders
Den store Trægestalt.

Og meer og meer blev Legen
Hans Hjerte dyrebar; —
Nu staaer han som en Mester,
Der ingen Lige har.

Af Marmorblokken stakte
Han Billeder paa Jord;
Det er, som om de leved,
Og Læben havde Ord.

Ta, hvis de eied Livet,
Og om iblandt os gif,
Ei skjønnere Mand og Kvinde
Dit Die stue sit.

Mangfoldig er hans Gave:
Han former Stenen blod,
Og Unde, let og smidig,
Gaaer af dens haarde Skjøb.

Sin Kjærlighed den tolker,
Sin Gudsfrigt, sine Savn,
Sin Længsel, Smil og Smerte,
Sin Fred i Dødens Fabn.

Johannes i sin Ørken
Forkynder blid og from:
O! træder ind, Udvælgte!
Her er Guds Helligdom.

Den, som paa Herrens Alter
Saae Frelseren, Guds Søn,
Vil aldrig Haender folde,
Sank han ei her i Bon.

Og blandt Apostelstaren
Er Ord til Overflod:
Han* laae ved Jesu Hjerte,
Og han** som Klippen stod

Der Meget var at tolke,
Om nævnes skulde Alt:
En Hær af Mesterstykker
Han har for Lyset kaldt. —

I Syden han som Ungling
Beskued Oldtids Værk;
Her prøved han at flagre,
Men der blev Vingen sterk.

Han hamred i sit Værksted;
Og Paven selv i Rom
Ei nær saa godt man fjender
Den vide Verden om. —

Alt tre og tyve Somre
Udbredet var hans Ry;
Da drog en gammel Hjemvee
Ham til hans Fødebyp.

Paa Veien han som Fyrste
Blev hilst af Høi og Lav; —
Han os sit eget Indtog
I Alexanders gav.

Her var han Sen af Huset,
Hinsides kun berømt;
Her havde han sin Ungdoms
Nøisomme Fremtid drømt.

Og nu! — Hans Hjertes Fylde
I Taarer sig udgjød,
Mens Dannemark velsigned
Den Spire af sit Skjød.

Han stod i Skolen atter,
Sin Barndoms Hjem han saae,
Ja selv den gamle Portner
Med Hat i Haanden staae.

En Reise var det Svundne,
Nu var han først i Havn:
Med Kys den gamle Tjener
Han trykked til sin Favn. —

Han drog mod Shden atter,
Ham Kunsts Engels bandt;
Den graalokdælte Tinding
Sig nye Kroner vandt.

Da saaes i Middelhavet
Igjen en dansk Fregat;
En Olding stod paa Dækket;
Mod Nord blev Coursen sat.

I Øresund der runged
Salut fra Øst og Vest,
De twende Riger hilste
Sin Øtling og sin Gjæst.

Snart hørte Kongestaden
Flotillens Sang og Klang;
Paa Bolgen lod Velkommen,
Fra Bredden anden Gang.

Og Folkets Hænder bar ham
Til Skolens Haller hen,
Og saae ham paa Altanen
Med Hurra stolt igjen.

Ei før har nogen Kunstner
En saadan Jubel vakt;
Det var en Tak til Sønnen,
Og af hans Moder bragt.

Hun maatte sagtens føle,
Hvor fromt hans Hjerte slog,
Da hun de store Skatte
Som Urvedeel modtog.

Og naar Museet aabner
Sin rige Helligdom,
Da eier hun i Norden,
Hvad Verden leder om.

A. Grossing.